

<http://hdr.undp.org/>

UNDP Contacts:

New York and Brasilia
Ms. Niamh Collier
Tel: +1 212 906 6111
Cell: +1 917 609 5133
niamh.collier@undp.org
Ms. Marisol Sanjines
Tel: +1 212 906 6763
Cell: +1 646 201 8036
marisol.sanjines@undp.org

Geneva and Paris
Mr. Jean Fabre
Tel: +41 22 917 8542
Cell: +41 79 437 07 76
jean.fabre@undp.org

Brussels
Mr. Peter Thesin
Tel: +32-2 505 46 28
Cell: +32 478312027
peter.thesin@undp.org

Copenhagen
Ms. Christine Drud
Tel: +45 35 46 71 54
Cell: +45 29 45 23 20
christine.drud@undp.org

Tokyo
Mr. Toshiya Nishigori
Tel: +81 3 5467 4751
Cell: +81 90 7200 3295
or +81 80 2016 3078
toshiya.nishigori@undp.org

Washington
Ms. Cara Santos Pianesi
Tel: +1 202 331 9130
Cell: +1 202 262 3381
cara.santos@undp.org

Bratislava
Mr. Zoran Stevanovic
Tel: +421 2 59337 428
Cell: +421 908 729 846
zoran.stevanovic@undp.org

Bangkok
Ms. Cherie Hart
Tel: +662 288 2133
Cell: +66 8 1 918 1564
cherie.hart@undp.org

New Delhi
Ms. Surekha Subarwal
Tel: +91 11 46532330
Cell: +91 9810153924
surekha.subarwal@undp.org

Mexico City
Ms. Maria Amparo Lasso
Tel: +5255 52 63 98 94
Cell: +5255 29 66 79 72
maria.lasso@undp.org

Moscow
Ms. Snizhana Kolomiets
Tel: +7 (495) 787 2100 (ext.2235)
Cell: +7 916 107-9416
snizhana.kolomiets@undp.org

London
Ms. Chandrika Deshpande
Tel: +44 020 7396 5338
Cell: +44 (0) 7957 460 246
chandrika.deshpande@undp.org

United Nations
Development
Programme

Țările OECD sunt departe de a realiza angajamentul de combatere a schimbărilor climatice

Raportul Dezvoltării Umane 2007/2008 cheamă la o reducere cu 80% a emisiilor către 2050

Brazilia, 27 noiembrie 2007—Țările dezvoltate sunt departe de a reuși să realizeze obiectivul de reducere a emisiilor de gaze de seră stipulat de Protocolul de la Kyoto, susține Raportul Dezvoltării Umane al Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare lansat astăzi. Raportul cheamă la acțiuni urgente pentru ajustarea politicilor energetice la angajamentul de reducere a emisiilor de gaze de seră cu cel puțin 80% către anul 2050.

În timp ce guvernele se pregătesc de o reuniune importantă la Bali, Indonezia pentru a negocia successorul actualului Protocol de la Kyoto, RDU 2007/2008, intitulat **Combaterea schimbărilor climatice: solidaritatea umană într-o lume divizată**, subliniază că multe țări OECD nu îndeplinesc obiectivele de la Kyoto. El relevă discrepanța în multe țări UE dintre sarcinile politice de reducere a emisiilor de gaze de seră și politicile energetice actuale. Autorii susțin că țările bogate creează o criză a poverii ecologice care va avea un impact în primul rând și în cea mai mare măsură asupra oamenilor săraci.

În timp ce țările în curs de dezvoltare generează un volum sporit de emisii globale, țările bogate continuă să mărească datoria de carbon. Dacă fiecare om sărac de pe planetă ar genera aceleași emisii ca și un european mediu, am avea nevoie de patru planete pentru a face față poluării, se menționează în **Combaterea schimbărilor climatice**. Această cifră poate crește până la 7 dacă punctul de reper sunt emisiile unui australian mediu și 9 pentru un american de la nord sau canadian.

“Guvernele țărilor bogate care negociază cadrul de după 2012 și care va succede Protocolul de la Kyoto trebuie să fie primele și să ajusteze naționale de reducere a emisiilor de gaze la orice acorduri multilaterale cu privire la „bugetul global de carbon”, susține Kevin Watkins, autorul principal și directorul Oficiului Raportului Dezvoltării Umană. “Noi nu avem nevoie de comunicate la nivel înalt care să ne reamintească că avem o problemă urgentă—noi avem nevoie de soluții și măsuri practice de reducere a emisiilor.”

Conducere slabă, piețe slabe

Multe țări bogate au făcut publice obiectivele și schemele de reducere a emisiilor, însă doar câteva pot demonstra succesul în reducerea emisiilor prin intermediul unor programe concrete. Deși stabilirea unor obiective ambițioase este necesară, raportul susține că rezultatele au fost mixte.

Franța, Germania, Japonia și Regatul Unit au redus emisiile cu volume modeste, însă autorii menționează tendințele actuale care indică că țările prospere nu vor reuși să reducă emisiile de gaze până în anul 2012. Raportul critică SUA pentru că a eșuat să stabilească obiectivele federale de reducere a emisiilor, în același timp apreciind inițiativele statelor California și unor orașe ca New York.

Cît despre UE, autorii salută obiectivele ambițioase de reducere a emisiilor cu pînă la 20% către anul 2020. Cu toate acestea, raportul relevă un decalaj mare dintre angajamente și politici—și un eșec în ajustarea Schemei UE de Comercializare a Emisiilor (SCE UE) la obiectivul de schimbare a climei.

Combaterea schimbării climatice menționează că au existat 3 erori fatale în prima etapă a SCE UE, cel mai mare program cap-and-trade cu valoare comercială de 18.7 miliarde (24.4 miliarde dolari SUA), care constituie 80% din piața totală globală de carbon.

Mai întîi de toate, permisele au fost supralocate, care reduceau artificial prețul, pentru că rata a fost stabilită mai sus de nivelul actual de emisii. După ce a fost descoperit acest fapt, prețurile au scăzut 1/t CO₂ (\$1.3/t CO₂) în 2007. Apoi, au crescut pe neașteptate profiturile, în special în

sectorul energetic, astfel încît companiile și-au putut acoperi emisiile lor cu ajutorul cotelor libere, să pună costurile pe seama consumatorilor și apoi să beneficieze în urma comercializării cotei de exces. În al treilea rînd, se scrie în Raport, eșecul în extinderea licitării permiselor a avut un impact negativ asupra eficienței, în același timp privînd guvernele de sursa de venit pentru reforma taxei ecologice.

Pentru a doua etapă a SCE UE, cu o perioadă de implementare 2008 -2012, autorii susțin că „este oportun de a împuternici Comisia Europeană să elaboreze și să pună în aplicare obiective mai robuste de

Table 3.1 Emission reduction targets vary in ambition

Greenhouse gas reduction targets and proposals	Near term (2012–2015)	Medium term (2020)	Long term (2050)
HDR sustainable emissions pathway (for developed countries)	Emissions peaking	30%	at least 80%
Selected countries			
	Kyoto targets^a (2008–2012)	Post-Kyoto	
European Union ^b	8%	20% (individually) or 30% (with international agreement)	60–80% (with international agreements)
France	0%	–	75%
Germany	21%	40%	–
Italy	6.5%	–	–
Sweden	4% increase (4% reduction national target) (by 2010)	25%	–
United Kingdom	12.5% (20% national target)	26–32%	60%
Australia ^c	8% increase	–	–
Canada	6%	20% relative to 2006 (12% increase relative to 1990)	60–70% relative to 2006 (84–98% reduction relative to 1990)
Japan	6%	–	50%
Norway	1% increase (10% reduction national target)	30% (by 2050)	100%
United States ^d	7%	–	–
Selected United States state-level proposals			
Arizona	–	2000 levels	50% below 2000 (by 2040)
California	2000 levels (by 2010)	1990 levels	80% below 1990 levels
New Mexico	2000 levels (by 2012)	10% below 2000 levels	75% below 2000 levels
New York	5% below 1990 (by 2010)	10% below 1990 levels	–
Regional Greenhouse Gas Initiative (RGGI) ^d	Stabilization at 2002–2004 levels (by 2015)	10% below 2002–2004 levels (by 2019)	–
Selected United States Congress proposals			
Climate Stewardship and Innovation Act	2004 levels (by 2012)	1990 levels	60% below 1990 levels
Global Warming Pollution Reduction Act	–	2% per year reduction from 2010–2020	80% below 1990 levels
Climate Stewardship Act	2006 level (by 2012)	1990 levels	70% below 1990 levels
Safe Climate Act of 2007	2009 level (by 2010)	2% per year reduction from 2011–2020	80% below 1990 levels
United States non-governmental proposals			
United States Climate Action Partnership	0–5% increase of current level (by 2012)	0–10% below “current level” (by 2017)	60–80% below “current level”

- Kyoto reduction targets are generally against 1990 emission levels for each country, by 2008–2012 except that for some greenhouse gases (hydrofluorocarbons, perfluorocarbons and sulphur hexafluoride) some countries chose 1995 as their base year.
- Kyoto targets only refer to 15 countries which were members of the European Union in 1997 at the time of signing.
- Signed but did not ratify the Kyoto Protocol, therefore commitment is not binding.
- Participating states include Connecticut, Delaware, Maine, Maryland, Massachusetts, New Hampshire, New Jersey, New York, Rhode Island and Vermont.

Source: Council of the European Union 2007; Government of Australia 2007; Government of Canada 2007; Government of France 2007; Government of Germany 2007; Government of Norway 2007; Government of Sweden 2006; Pew Center on Climate Change 2007c; RGGI 2005; State of California 2005; The Japan Times 2007; UNFCCC 1998; USCAP 2007.

ajustare a scopurilor de reducere a emisiilor în Uniunea Europeană până în 2020.”

Uniunea Europeană deja nu reușește să atingă obiectivul de reducere cu 20% până în 2020. Până în prezent, ea a atins în medie o reducere de 2%, în loc de 8% conform angajamentului de la Kyoto. Raportul subliniază că SCE UE nu corespunde nici unuia dintre aceste obiective.

Combaterea schimbărilor climatice de asemenea explică modul în care SUA și Australia, care au semnat dar nu au ratificat Protocolul de la Kyoto, au sporit emisiile lor în ultimii ani.

Un șir de inițiative ale sectorului privat în SUA – inclusiv programul Energy Star, de exemplu—au redus cu succes emisiile în câteva industrii, în timp ce alte state inclusiv California și New York au stabilit obiective de reducere a emisiilor. Însă în general, abordarea „voluntară” a țării nu este eficientă, se scrie în Raport. Intensitatea gazelor de seră—volumul emisiilor de gaze raportat la dolar al Produsului Intern Brut (PIB) generat - a scăzut cu un sfert din anul 1990 în SUA, în timp ce emisiile totale de carbon au crescut cu un sfert.

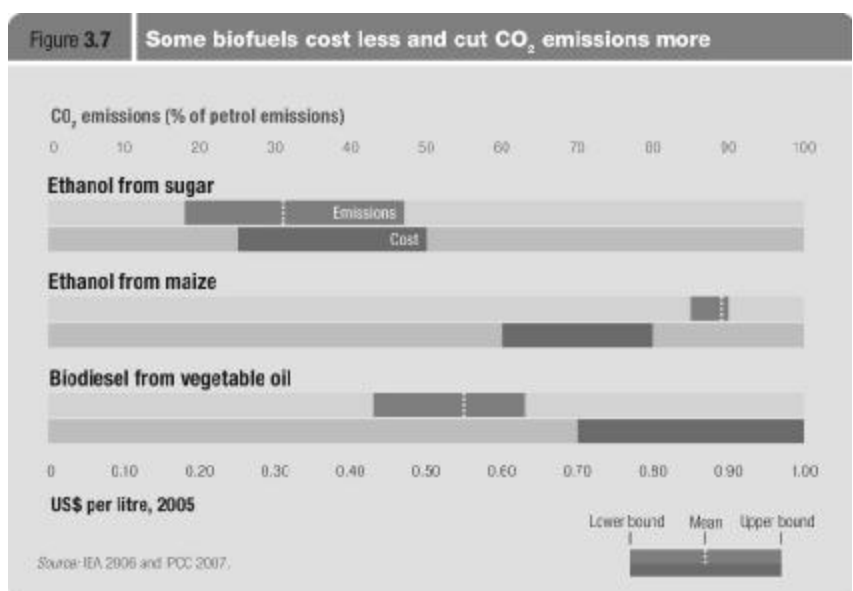
Voluntariatul “nu a fost suficient pentru a reduce tendințele emisiilor în direcția inversă în Australia sau în Statele Unite. În alte domenii ale politicilor publice—securitatea națională, securitatea nucleară sau reglementarea poluării mediului, de exemplu—guvernele nu vor putea miza doar pe acțiuni voluntare,” se spune în raport.

Pe de altă parte, Canada, care a ratificat Protocolul de la Kyoto, a înregistrat emisii pe cap de locuitor la același nivel ca al SUA. Creșterea economică carbon-intensivă a sporit emisiile totale ale țărilor cu 27% din anul 1990—cu 33% mai mult decât prevăzut de obiectivul de la Kyoto. “Acesta trebuie să fie o alarmă pentru Canada de a întreprinde acțiuni reale pentru îndeplinirea angajamentelor de reducere a emisiilor,” sugerează dl Watkins.

Raportul pledează pentru politici mixte de inițiere timpurie și reducere semnificativă a carbonului.

Impozitarea carbonului și alte măsuri stringente sunt identificate ca mecanisme principale de piață, de rînd cu măsuri de reglementare și cercetări sporite și dezvoltarea tehnologiilor de reducere a carbonului.

Evidențiind scopul emisiilor reduse în sectorul transporturilor, RDU încurajează SUA și UE să aplice standarde stricte de petrol și să promoveze combustibilul biologic. El susține că UE și SUA utilizează tarife protecționiste împotriva zahărului bazat pe etanol produs de Brazilia, cel mai curat și mai ieftin combustibil ecologic. Acest rezultat a avut scopul să blocheze extinderea piețelor pentru acest combustibil, și a cauzat pierderi pentru eficiența economică și reducerea schimbărilor climatice.

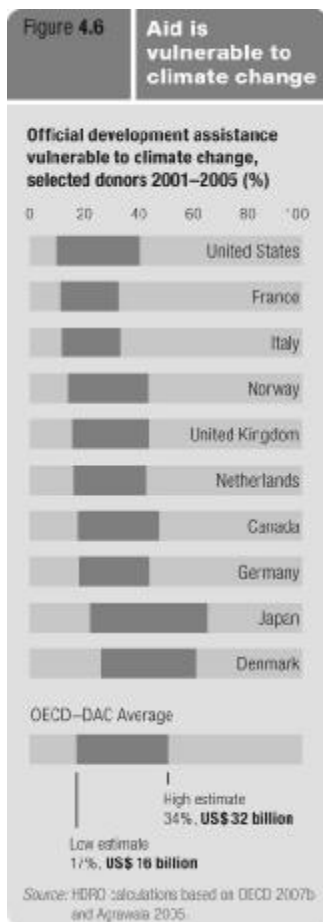

Standarde duble pentru săraci

În timp ce îngrijorarea cu privire la dezastrele climatice în țările bogate este în creștere, Raportul arată că în țările în curs de dezvoltare, 1 din 19 oameni este afectat de calamitățile naturale care au avut loc în 2000 - 2004. Prin contrast, doar 1 din 1500 de oameni au fost afectați în țările bogate.

Autorii spun că diferența principală este că țările dezvoltate au metodele și resursele necesare pentru verificarea infrastructurii din punct de vedere climatic. Ei fac referință la Olanda, unde oamenii sunt protejați de o infrastructură extinsă de protecție și unde Guvernul ajută familiile să-și construiască case plutoare, drept exemplu. Prin contrast, în satele cu o populație densă a Mekong Delta în Viet Nam, adaptarea localnicilor înseamnă să înveți să înoți și să primești jachete de salvare, iar schimbarea climei amenință cu o degradare majoră a dezvoltării umane.

În timp ce oamenii bogați învață cum să plutească pe apă, cei săraci învață cum să înoate, „creînd o lume a „apartheidului adaptării”,” spune în Raport Desmond Tutu, Arhiepiscop Emerit al Cape Town, Africa de Sud .

În Cornul Africii, se menționează în Raport, ‘adaptarea’ semnifică că femeile și fetele tinere continuă să colecteze apă, deși asistența internațională curentă pentru adaptare în cadrul Convenției ONU pentru Schimbarea Climei (CONUSC) constituie 26 milioane dolari SUA—bugetul echivalent cu cheltuielile de prevenire a inundațiilor în Regatul Unit. În anul 2000, Olanda a alocat 3 miliarde pentru protecția împotriva inundației.

Raportul pledează pentru investiții anuale globale de cel puțin 86 miliarde dolari SUA pînă în 2015 sau 0.2% din PIB-ul combinat al țărilor nordice pentru măsuri de adaptare la infrastructuri verificate din punct de vedere climatic și reducerea impactului negativ al schimbărilor climatice asupra oamenilor săraci. Punînd aceste cifre în context, autorii susțin că „aceasta constituie aproape a zecea parte a cheltuielilor militare actuale”. Abordarea aspectelor de adaptare va asigura activitățile actuale finanțate la nivel internațional ce țin de schimbările climatice cum ar fi proiecte în domeniul agriculturii și apei.

***

DESPRE ACEST RAPORT: Raportul Dezvoltării Umane continuă să lanseze dezbateri pe marginea celor mai stringente probleme cu care se confruntă omenirea. Acesta este un raport independent realizat la comanda Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD). Kevin Watkins este autorul principal al Raportului 2007/2008, care include contribuții speciale ale Secretarului General al ONU Ban Ki-moon, președintelui Luiz Inácio Lula da Silva al Braziliei, primarului orașului New York Michael R. Bloomberg, avocatului schimbării cimei arctice Sheila Watt-Cloutier, președintelui Comisiei Globale pentru Dezvoltarea Durabilă, ex-Prim-ministrului Norvegiei Harlem Brundtland,

Arhiepiscopului Emerit al Cape Town Desmond Tutu, și Directorului Centrului pentru Știință și Mediu Sunita Narain.

DESPRE PNUD: PNUD este rețeaua globală a Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, care promovează schimbarea și conectează țările la surse de cunoștințe, experiența și resurse pentru a ajuta oamenii să-și construiască o viață mai bună. Prezent în 166 de țări, PNUD conlucrează cu ele în identificarea soluțiilor proprii pentru realizarea sarcinilor de dezvoltare la nivel global și național. În timp ce țările își dezvoltă capacitățile locale, ele beneficiază de experiența experților PNUD și partenerilor săi. Pentru mai multe informații despre PNUD: www.undp.org sau www.undp.md